

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 59 0 Ps 021415 16 Rev
Banjaluka, 15.3.2017. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u Banjaluci, u vijeću sastavljenom od sudija: Darka Osmića, kao predsjednika vijeća, Biljane Tomić i Rose Obradović, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Š. d.d. S., ..., koga zastupaju punomoćnici M.P., E.P. i T.P., advokati iz S., ..., protiv prvotuženih: R.B. d.d. BiH S., ...; O.p. d.o.o B., koga zastupa punomoćnik D.T., advokat iz B., ...; Š.k. a.d. B., koga zastupa punomoćnik R.H., advokat iz Z., H. K. i Š.k. d.d. S., koga zastupa punomoćnik M.P., advokat iz T., ..., radi utvrđenja i isplate novčanog potraživanja, vrijednost predmeta spora 100.000,00 KM, odlučujući o reviziji tužitelja protiv presude Višeg privrednog suda u Banjaluci broj: 59 0 Ps 021415 14 Pž od 21.01.2016. godine, na sjednici održanoj dana 15.3.2017. godine donio je

P R E S U D U

Revizija se odbija

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Okružnog privrednog suda u Bijeljini broj: 59 0 Ps 021415 10 Ps od 07.11.2013. godine i rješenjem o ispravci presude, isti broj od 26.11.2013. godine, odbijeni su zahtjevi tužitelja da se utvrdi,
da je ništav upis prava svojine izvršen u zk. ul. br. 9076 k.o. B. 2 i u zk. ul. br. 4285 k.o. B. 2, u korist tužene R.B. d.d S. (u daljem tekstu: prvotužena),
da je ništav upis prava svojine izvršen u istim zk. ul. u korist tuženog O.P. d.o.o B. (u daljem tekstu: drugotuženi),
da je ništav upis prava svojine izvršen na osnovu rješenja Komisije za izlaganje podataka o nepokretnostima i utvrđivanje prava na nepokretnostima Dn. broj: 11-051-952-1101 od 20.2.2003. godine u zk. ul. br. 9076 k.o. B. 2 i u zk. ul. br. 4285 k.o. B. 2 u korist Š. – k. a.d. S. (u daljem tekstu: trećetuženi),
da je ništav upis prava svojine izvršen po osnovu rješenja Opštinske uprave za geodetske poslove i katastar nekretnina br. 07-476-61/90 od 23.4.1991. godine u zk. ul. br. 9076 k.o. B. 2 i u zk. ul. br. 4285 k.o. B. 2 u korist Š.-k. d.d. S. (u daljem tekstu: četvrtotuženi),
da su pravno ništavi - ugovor o kupoprodaji nekretnina zaključen 27.12.2005. godine između trećetuženog Š.-k. a.d. S.1 i drugotuženog O. p. d.o.o. B. i ugovor zaključen dana 18.9.2007. godine između drugotuženog O. p. d.o.o. B. i prvotužene R.B. d.d. BiH S.,
da se utvrdi da je tužitelj, kao pravni sljednik ŠIP Š. S., nosilac prava raspolaganja sa 1/1, na nekretninama upisanim u zk. ul. br. 9076 k.o. B. 2 označene kao k.č br. 3451/2 E1 u naravi - pomoćni poslovni prostor u privredi, u površini od 250 m², poslovni prostor u privredi u površini od 208 m², poslovni prostor u privredi u površini od 151 m², poslovni prostor u privredi u površini od 159 m², ukupne površine 769 m² i na nekretninama upisanim u zk. ul. br. 4285 k.o. B. 2, označene kao k.č br. 3451/2 u naravi - Ulica ..., zemljište uz privrednu zgradu, u površini od 127 m² i poslovna zgrada u površini od 151 m², ukupne površine 278 m², a koje odgovaraju nekretninama upisanim u pl. br. 4570/2 k.o. B. 2, slijedom čega da su tuženi dužni

trpjeti da se tužitelj upiše u zemljišne knjige kao vlasnik i posjednik bez njihovog daljnjeg znanja ili privole,

da se naloži zemljišnoknjižnom uredu u Bijeljini da izvrši brisanje ništavih upisa i da izvrši upis tužitelja u zemljišne knjige kao vlasnika sa 1/1,

da se naloži prvotuženoj, da preda tužitelju predmetne nekretnine u posjed i slobodno raspolaganje, poslovnu zgradu upisanu u zk. ul. br. 9076 k.o. B. 2, slobodnu od lica i stvari, da se naloži drugotuženom da tužitelju, po osnovu neosnovanog bogaćenja zbog korištenja poslovne zgrade upisane u zk. ul. br. 9076 k.o. B. 2, za period od 01.01.2006. godine do 31.12.2007. godine, u vidu mjesečne zakupnine od 23.040,00 KM, ukupno isplati 552.960,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od dospijeca svake mjesečne zakupnine pa do isplate sa 1.02.2006. godine kao datumom dospijeca prve mjesečne zakupnine, te za svaki naredni mjesec sa prvim u mjesecu, kao datumom dospijeca mjesečne zakupnine za prethodni mjesec (sve bliže navedeno, po mjesecima, u izreci prvostepene presude), te da mu za isti period, u vidu mjesečne zakupnine od po 508,00 KM, isplati ukupno 12.192,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od dospijeca svake mjesečne zakupnine sa 01.02.2006. godine, kao datumom dospijeca prve mjesečne zakupnine te za svaki naredni mjesec sa prvim u mjesecu kao datumom dospijeca mjesečne zakupnine za prethodni mjesec pa do isplate, na ime korištenja zemljišta,

da se naloži prvotuženoj da tužitelju, po osnovu neosnovanog bogaćenja zbog korištenja poslovne zgrade upisane u zk. ul. br. 9076 k.o. B. 2, za period od 01.01.2008 g do 31.12.2010. godine, u vidu mjesečne zakupnine od 23.040,00 KM, isplati ukupno 829.440,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od dospijeca svake mjesečne zakupnine pa do isplate, sa 01.02.2008. godine kao datumom dospijeca prve mjesečne zakupnine te za svaki naredni mjesec sa prvim u mjesecu kao datumom dospijeca mjesečne zakupnine za prethodni mjesec (sve bliže navedeno, po mjesecima, u izreci prvostepene presude), te da počev od 01.01.2011. godine plaća tužitelju iznos od 23.040,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom od dospijeca svake mjesečne zakupnine za zakupninu za januar 2009. godine iznos od 23.040,00 KM sa zakonskim zateznim kamata od 01.02.2007. godine kao datuma dospijeca pa do isplate, pa sve do predaje nekretnine u posjed tužitelju i da nadoknadi troškove parničnog postupka.

Obavezan je tužitelj da tuženima naknadi troškove parničnog postupka i to: drugotuženom znos od 4.112,50 KM, trećetuženome iznos od 4.205,00 KM i četvrtotuženom iznos od 4.919,85 KM.

Odbijeni su zahtjevi trećetuženog i četvrtotuženog za naknadu troškova preko dosuđenog iznosa.

Presudom Višeg privrednog suda u Banjaluci broj: 59 0 Ps 021415 14 Pž 2 od 21.01.2016. godine, žalba tužitelja je odbijena i prvostepena presuda potvrđena, te su odbijeni zahtjevi drugotuženog i trećetuženog za naknadu troškova sastava dogovora na žalbu u iznosima od 1.535,50 KM i 890,00 KM.

Blagovremenom revizijom tužitelj pobija drugostepenu odluku zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešne primjene materijalnog prava i zbog odluke o troškovima postupka. Predlaže da revizioni sud osporenu presudu ukine i predmet vrati na ponovno suđenje ili da je „ukine i donese novu presudu zasnovanu na zakonu“.

Tuženi nisu odgovorili na reviziju.

Revizija nije osnovana.

Tužitelj je konačno uređenom tužbom (na pripremnom ročištu održanom dana 08.06.2012. godine i u pismenom podnesku od 14.06.2012. godine) stavio stvarnopravne zahtjeve usmjerene na utvrđenje pravne ništavosti upisa tuženih u zemljišnoknjižnim evidencijama na nekretninama koje su predmet spora, te brisanje zemljišno knjižnog stanja nastalog takvim upisom i utvrđenje da je on nosilac prava raspolaganja na tim nekretninama, slijedom čega da se u naprijed navedenim zemljišnoknjižnim evidencijama izvrši upis prava svojine u njegovu korist, te nametne obaveza prvotuženoj da mu te nekretnine preda u posjed. Pored toga je stavio i obligacionopravni zahtjev, da se obavežu prvotužena i drugotuženi da mu, po osnovu sticanja bez osnova, isplate naknadu za korištenje spornih nekretnina u vidu mjesečne zakupnine od 23.040,00 KM, sa pripadajućom zateznom kamatom, za periode bliže navedene u konačno uređenom zahtjevu i izreci prvostepene presude.

Raspravljajući o stavljenim zahtjevima nižestepeni sudovi su utvrdili da je ŠIP „Š.S. sa preduzećem GP R. B., dana 27.10.1973. godine zaključilo ugovor broj: 1164 o kupoprodaji dijela objekta kompleksa Autobuske stanice u B., koji se odnosio na prostorije robne kuće, ukupne površine 647,46 m². Radi se o nekretninama koje su predmet ovoga spora. Kupac se nikada nije u odgovarajuće javne evidencije upisao kao vlasnik, ili kao nosilac prava raspolaganja, niti kao posjednik predmetnih nekretnina. Ovo preduzeće je od tada pretrpilo niz statusnih i organizacionih promjena o čemu svjedoče priloženi istorijski izvod iz sudskog registra Odjela registra privrednih društava Općinskog suda u Sarajevu broj: 065-0-RegZ-004969 od 21.12.2009. godine, uvjerenje Istorijskog arhiva S. broj: 05-260-3706 od 09.03.2006. godine, te dopis Odjela registra privrednih društava Općinskog suda u Sarajevu broj: RF-3996/08 od 19.09.2008. godine.

Tužitelj je, u skladu sa rješenjem Kantonalne agencije za privatizaciju S. broj: 21-04/1-19-1608-43/NP od 04.09.2002. godine, upisan u sudski registar pod nazivom Š. d.d. S. na osnovu rješenja Kantonalnog suda u Sarajevu broj: UF/I -156/03 od 20.03.2003. godine. Dakle, tužitelj je nastao u postupku privatizacije državnog kapitala kada je sklopljen kupoprodajni ugovor broj: 21-04/1-19-1608-40/NP od 25.7.2002. godine sa ponuđačem E.Ć. Iz priloženih materijalnih dokaza koji se odnose na postupak privatizacije tužitelja ne proizlazi da su sporne nekretnine privatizovane u tom postupku kao državni kapital koji je otkupio ponuđač E.Ć.. Štaviše, iz informacije Kantonalne agencije za privatizaciju broj: 21-04/1-19-612-143 od 20.7.2010. godine i informacije Federalnog pravobranilaštva broj: FP-410/10 od 20.01.2011. godine, proizlazi da je preduzeće Š. d.d. S., u Programu privatizacije iskazalo vlasništvo samo nad nekretninom, ukupne površine od 40,98 m², u Ul. ..., što je daleko manje od površine nekretnina koje su predmet ovog spora i koje se nalaze u B.

Trećetuženi je takođe nastao u postupku privatizacije državnog kapitala u preduzeću MDP Š.-k. S.1 koje je nastalo, odnosno njegov pravni prednik, formiran na osnovu Uredbe o organizovanju preduzeća od dijela radnog procesa, objavljena u Sl.glasniku RS br. 2/92, odlukom Vlade SR BiH broj: 03-169/92 od 02.5.1992. godine u čiji sastav su ušli dijelovi preduzeća Š.-k. S., locirani na teritoriji SR BiH. Postupak privatizacije je proveden na osnovu ugovora o prodaji predmeta specijalne licitacije broj: 01-SP-92-4/99 od 11.3.2002. godine koji je zaključen između Direkcije za ... RS, kao prodavca i V.M., koji je otkupio dio državnog kapitala u iznosu od 30%, za iznos od 1.081.964 KM. Programom privatizacije, kako proizlazi iz priloženih materijalnih dokaza, obuhvaćena je i nekretnina (koja je predmet ovog spora) – Robna kuća namještaja u B. površine 675 m². Na osnovu toga i rješenja Komisije za ... broj: 11-051-952-1101 od 20.02.2003. godine trećetuženi se u javnim evidencijama upisao kao nosilac prava raspolaganja na predmetnim nekretninama.

Kasnije je trećetuženi ove nekretnine prodao i predao drugotuženom na osnovu zaključenog ugovora o kupoprodaji od 27.12.2005. godine, ovjerenog istog dana kod nadležnog suda pod brojem: Ov. II-3087/05, a zatim je drugotuženi dana 18.09.2007. godine, ugovorom ovjerenim

kod Osnovnog suda u Bijeljini, dana 06.11.2007. godine, pod brojem: 080-0-Ov-07-006605 prodao te nekretnine prvotuženoj u čijem posjedu su one i danas.

Rješenjem Opštinske uprave za ... Opštine B. broj: 07-476-61/90 od 23.04.1991. godine, određena je uknjižba prava svojine u korist društvene svojine, te prava raspolaganja u korist preduzeća Š.-k. PD S. (pravnog prednika četvrtotuženog, kako tvrdi tužitelj) sa 1/1 dijela, na nekretninama označenim kao k.č. br. 3451/2, površine 271 m², upisanim u pl. br. 828 k.o. B. II, koje odgovaraju dijelovima gruntovnih k.č. br. 9/79 i 9/80 upisane u zk.ul. br. 407 k.o. B.. Međutim, nema dokaza da je po ovom rješenju ikada postupljeno. Naime, u spis nije uložen pl. br. 828 k.o. B. II u kojem je izvršen ovakav upis (pa je potpuno neosnovano i bespredmetno traženje tužitelja da se utvrdi ništavost i izvrši brisanje takvog upisa), a u priloženom zk.ul. br. 407 k.o. B. (na kojem je konstatovano da je ova evidencija stavljena van snage) parcele k.č. br. 9/79 i 9/80 su upisane kao opštenarodna imovina sa 1/1.

Nije sporno da su sporne nekretnine sada upisane u zk. ul. br. 9076 k.o. B. 2 označene kao k.č. br. 3451/2/E 1 i to pomoćni poslovni prostor u privredi, površine 250 m², poslovni prostor u privredi, površine 208 m², poslovna zgrada u privredi, površine 151 m² i poslovni prostor u privredi površine 159 m², kao svojina prvotužene, i u zk. ul. br. 4285 k.o. B. označene kao k.č. br. 3451/2 zemljište uz privrednu zgradu površine 127 m² i poslovna zgrada u privredi površine 151 m², sa pravom trajnog korištenja u korist prvotužene.

Kod ovakvog stanja činjenica, prvostepeni sud nije pogriješio kada je odbio sve zahtjeve tužitelja kao neosnovane, kao ni drugostepeni, kada je odbio žalbu tužitelja i potvrdio takvu odluku.

S obzirom na prirodu i karakter stavljenih zahtjeva, za uspjeh u sporu, tužitelj je prije svega, trebao dokazati da je vlasnik ili nosilac prava raspolaganja na nekretninama koje su predmet spora za koje traži da se uknjiže na njegovo ime, da mu se predaju u posjed i da mu se isplati naknada za njihovo korištenje, a posljedično tome da se briše upis svih stvarnih prava na ovim nekretninama izvršen u korist tuženih.

Pravo svojine, prema odredbi člana 20. stav 1. Zakona o osnovnim svojinsko-pravnim odnosima ("Službeni list SFRJ", br. 6/80 i 36/90, te „Službeni glasnik Republike Srpske, br. 38/93, u daljem tekstu: ZOSPO) koji se, kako pravilno nalazi i prvostepeni sud, saglasno odredbi člana 344. stav 2. i člana 356. Zakona o stvarnim pravima („Službeni glasnik RS“; br. 124/08, 58/09, 95/11 i 60/15) ima primjeniti u razrješenju ove pravne stvari, stiče se po samom zakonu, na osnovu pravnog posla, i nasljeđivanjem, a može i na osnovu odluke državnog organa na način i pod uslovima određenim zakonom (stav 2. istog člana).

Po samom zakonu, pravo svojine stiče se stvaranjem nove stvari, spajanjem, miješanjem, građenjem na tuđem zemljištu, odvajanjem plodova, održajem, sticanjem svojine od nevlasnika, okupacijom i u drugim slučajevima određenim zakonom (član 21. ZOSPO). Na osnovu pravnog posla pravo svojine na nepokretnost stiče se upisom u javnu knjigu ili na drugi odgovarajući način određen zakonom (član 33. ZOSPO).

Tužitelj, i pod uslovom da je dokazao da je jedini pravni sljednik preduzeća koje je 1973. godine zaključilo naprijed opisani ugovor o kupovini predmetnih nekretnina, nije postao njihov vlasnik, jer to nije postao ni kupac, njegov pravni prednik, budući da to pravo nije upisao u odgovarajuće zemljišnoknjižne evidencije (član 33. ZOSPO). Na temelju tog ugovora kupac je mogao steći samo valjan pravni osnov za sticanje prava vlasništva.

Vlasništvo ili pravo raspolaganja tužitelja na predmetnim nekretninama ne može se zasnovati na priloženim, naprijed navedenim, materijalnim dokazima koji svjedoče o statusnim i organizacionim promjenama koje su se desile u preduzeću koje je 1973. godine zaključilo

navedeni ugovor o kupovini ovih nekretnina. Odluke na osnovu kojih su te promjene vršene, kao ni rješenja registarskih sudova na osnovu kojih je vršen upis statusnih i organizacionih promjena u odgovarajuće sudske registre, po svom karakteru i sadržaju ne predstavljaju valjan pravni osnov za sticanje ili prenos prava vlasništva na nekretninama, niti one sadrže zemljišnoknjižne i katastarske podatke o spornom poslovnom prostoru, bez kojih upis u zemljišnoknjižne evidencije nije moguć, pa takve odluke, akta i rješenja registarskog suda, nemaju karakter ugovora o prometu nekretnina koji ima u vidu odredba člana 9. Zakona o prometu nepokretnosti („Službeni list SRBiH“, broj 38/78, 4/89, 29/90, 22/91, „Službeni list RBiH“, broj 21/92, 13/94, 18/94 i 33/94).

Konačno, kod činjenice da je tužitelj nastao u postupku privatizacije, a da nije dokazao da su u tom postupku predmet privatizacije, kroz otkup državnog kapitala, bile i nekretnine koje su predmet ovog spora, nije stekao pravo vlasništva izvršenom privatizacijom i pod uslovom da je preduzeće koje je privatizovao bilo upisano kao vlasnik ili nosilac prava raspolaganja (a nije) na tim nekretninama. Naime, nema dokaza da je u bilansu stanja (ni aktivnom, pasivnom ili neutralnom podbilansu) početna vrijednost državnog kapitala koji se privatizuje, iskazana na bazi vrijednosti nekretnina o kojima je ovdje riječ.

Prema tome, tužitelj koji - prema izloženom - nije u bilo kakvoj materijalnoj pravnoj vezi sa predmetnim nekretninama, jer nije dokazao da je na njima po bilo kojem zakonom priznatom osnovu (član 20. ZOSPO) stekao pravo vlasništva, pravo raspolaganja, pravo posjeda ili neko drugo stvarno, pa makar i vanknjižno, pravo ili da ih drži u faktičkom posjedu (nije dokazao ni tvrdnju koju ponavlja u reviziji, da je do rata on ili neko ko bi se mogao smatrati njegovim pravnim prednikom, držao ove nekretnine u posjedu) - nije ovlašten da postavlja zahtjeve kao u ovom postupku.

Nikada nije bio upisan, ni on ni njegov pravni prednik, na koga se poziva, kao nosilac bilo kakvog stvarnog prava na predmetnim nekretninama, pa je prema tome lišen mogućnosti da traži utvrđenje ništavosti i brisanje upisa tuženih u javne evidencije, jer tim upisima nije povrijeđeno neko njegovo ranije upisano pravo.

Zahtjev za utvrđenje prava vlasništva, odnosno prava raspolaganja na predmetnim nekretninama nije utemeljen na provedenim dokazima i utvrđenom činjeničnom stanju, pa je takav zahtjev – kao i zahtjev za upis tih prava u odgovarajuće javne evidencije, te zahtjev za predaju u posjed predmetnih nekretnina (jer nisu ispunjeni uslovi iz odredbe člana 37. ZOSPO) – opravdano odbijen.

Slijedom toga nije legitimisan tražiti utvrđenje ništavosti ugovora o prodaji kojim su trećetuženi, drugotuženi i prvotužena prometovali ovim nekretninama, niti ima osnova da se obavežu prvotuženi i drugotuženi da mu isplate tražene novčane iznose temeljem sticanja bez osnova o kojem govori odredba člana 210. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“ br. 29/78, 39/85 i 57/89, te „Službeni glasnik Republike Srpske“ br. 17/93, 3/96, 39/03 i 74/04 – u daljem tekstu: ZOO), na koju se tužitelj poziva.

Ni navodi revizije nisu mogli ishoditi drugačiju odluku suda.

Prvostepeni sud je rješenjem o ispravci presude od 26.11.2013. godine, temeljem odredbe 195. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj: 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13 - u daljem tekstu: ZPP), odmah po prijemu žalbe, ispravio grešku o kojoj govori tužitelj u žalbi i ponavlja u reviziji, pa ona nije od uticaja na zakonitost i pravilnost prvostepene presude.

Kod naprijed datih razloga i činjenice da revident ne objašnjava od kakvog uticaja na konačnu odluku bi bili dokazi koje je predložio, između ostalog i na ročištu za glavnu raspravu, a prvostepeni sud odbio njihovo izvođenje, uz valjano obrazloženje sadržano već na raspravnom zapisniku, ni ovi navodi ne čine nepravilnim i nezakonitim nižestepene presude.

Neosnovano revident navodi da nižestepeni sudovi nisu pravilno cijenili dokaze. Prvostepeni sud je upravo, kako propisuje odredba člana 8. ZPP, i o čemu svjedoči obrazloženje presude, cijenio sve provedene dokaze pojedinačno i u njihovoj uzajamnoj povezanosti, te je na rezultatima cjelokupnog postupka temeljio svoju odluku. Drugostepeni sud je, uz valjano obrazloženje, prihvatio takvu ocjenu provedenih dokaza, ocijenio je i sve žalbene navode (osim navoda kojima je prigovaranu odluci o troškovima postupka), sve u skladu sa odredbom člana 191. stav 4. i članom 231. ZPP. Pobijana presuda nema nedostataka zbog kojih se ne bi mogla ispitati, sadrži dovoljno razloga o odlučnim činjenicama koji nisu nejasni ni protivrječni, slijedom čega ne stoji tvrdnja revidenata da su pri njenom donošenju povrijeđene odredbe parničnog postupka iz člana 209. ZPP.

Isticanje revidenta "Smatramo da je sud i pogrešno utvrdio činjenično stanje" ne može se uzeti u obzir, jer se revizija ne može izjaviti zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja (argument iz člana 240. stav 2. ZPP).

Pravna lica ne stiču pravo vlasništva (raspolaganja) osnivanjem, kako ispravno navodi revident, u prilog tvrdnji da pravni prednik trećetuženog, pa tako ni trećetuženi, nije mogao pravo vlasništva ili raspolaganja steći osnivanjem 1992. godine. Međutim, isto pravilo vrijedi i za tužitelja, kako je naprijed objašnjeno. Ni on nije mogao na takav način steći vlasništvo ili pravo raspolaganja na spornim nekretninama.

Pored toga, valja ponoviti naprijed istaknuto, da je dana 11.3.2002. godine u postupku privatizacije, zaključen ugovor o prodaji državnog kapitala na osnovu kojeg je nastao trećetuženi kao preduzeće u privatnoj svojini. Nije sporno da je, kasnije, tužitelj takođe nastao u postupku privatizacije, na osnovu ugovora o prodaji državnog kapitala od 25.7.2002. godine. Dakle, na dan 11.3.2002. godine predmetne nekretnine su bile u državnom vlasništvu (a ne privatnom, kako neargumentovano tvrdi revident), pa kako su se nalazile na teritoriji Republike Srpske, suprotno tvrdnji revidenta, mogle su, biti predmet privatizacije, temeljem odredbe člana 2. stav 1. Okvirnog zakona o privatizaciji preduzeća i banaka u Bosni i Hercegovini ("Službeni glasnik" BiH br. 14/98). Kod takvog stanja stvari i sadržaja navedene zakonske odredbe, koja izričito priznaje pravo entitetima da privatizuju preduzeća i banke smještene na njihovoj teritoriji koji nisu u privatnom vlasništvu, na rješenje ovog spora nije od uticaja odgovor na pitanje kada, kako i čiji pravni prednik je pribavio predmetne nekretnine (u to vrijeme kao društvenu, a kasnije kao državnu imovinu).

S tim u vezi, ukazuju se bez uticaja na ishod ovog spora i navodi kojima se tvrdi da pravni prednik trećetuženog nije mogao biti upisan kao vlasnik predmetnih nekretnina na osnovu rješenja donesenog u postupku izlaganja.

Tužitelj tokom postupka (s obzirom da predmetne nekretnine uopšte nisu bile obuhvaćene Programom privatizacije i unesene u početni bilans stanja, u postupku privatizacije u toku kojeg je nastao tužitelj, a koji je proveden nakon provođenja postupka privatizacije iz kojeg je nastao trećetuženi) nije dokazao da je vanknjižni vlasnik predmetnih nekretnina, slijedom čega navodi kojima se objašnjava mogućnost zaštite vanknjižnog vlasništva i s tim u vezi raspravlja o savjesnosti tuženih – nisu mogli ishoditi drugačiju odluku.

Neosnovani su navodi revidenta kojima osporava pobijanu presudu u dijelu kojim je odlučeno o troškovima spora. Naime, troškovi postupka, saglasno odredbi člana 386. stav 1. ZPP se dosuđuju stranci (a ne njenom punomoćniku, advokatu) koja je uspjela u postupku. Ti troškovi podrazumjevaju troškove koji su bili potrebni za vođenje parnice (član 387. stav 1. ZPP), što svakako jesu troškovi uzrokovani pisanjem odgovora na tužbu, koji se odmjeravaju po tarifi koju ima u vidu odredba stava 2. člana 387. ZPP, ako taj odgovor sačinjava advokat kao punomoćnik stranke. Prema tome, stranka ima pravo na ovaj trošak, bez obzira što je konačno opredjeljen zahtjev za naknadu troškova, o kojem govori odredba člana 396. stav 2. ZPP, sastavio advokat kojeg je stranka naknadno imenovala kao svog punomoćnika i koji nije pisao odgovor na tužbu.

Naprijed izloženi razlozi, čine neosnovanim i ostale revizione navode tužitelja, zbog čega je odlučeno kao u izreci na osnovu odredbe člana 248. ZPP.

Predsjednik vijeća
Darko Osmić